

[Unmack.]

derfor nøjes med at udtale, at vort Parti er villigt til at deltage i Arbejdet i Udvalget. Efter de Udtalelser, den ærede Ordfører for Venstre fremsatte, vil Lovforslaget jo blive henvist til et allerede nedsat Udvalg, og der er derfor ikke Grund til at trække Tiden ud ved i Øjeblikket at komme ind paa Enkeltheder.

Gunnar Fog-Petersen: Det maa vistnok anses for tvivlsomt, om der i denne Samling kan komme Lovforslag om en Ændring af Arbejdsløshedsloven, som har Udsigt til at blive vedtaget. Derfor tror jeg i Modsætning til de ærede Ordførere for Det konservative Folkeparti og Venstre, som jo begge har modsat sig dette Lovforslags Gennemførelse og krævet det henvist til det Udvalg om Nødhjælpsarbejder, hvor der i Forvejen findes strandede Skuder, og hvor dette ganske sikkert vil komme til at ride paa det samme Rev, at det vil være klogt at vedtage det foreliggende Lovforslag af den Grund, at det tager Sigte paa en Lejlighedslov, som der er praktisk Brug for i Øjeblikket.

Thi det kan jo være meget sandt, som det ærede Medlem (Stensballe), der er Ordfører for Venstre, siger, at hvis Landbruget var i Stand til at beskæftige flere og beskæftige mange, vilde det lette, men naar det ærede Medlem tilføjer, at det skulde Regeringen sørge for, ved han godt, at det er noget, der ligger uden for Muligheden for en Regerings Politik. Selv om vi gjorde det ærede Medlem til Diktator her i Landet, kunde han jo ikke udrette noget som helst i den Retning, som betød noget. Det kan ogsaa være meget rigtigt at haabe paa Fremtiden. Men det er dog kun Ord. Realiteten, som vi staar over for, er denne, at vi har en meget stor Arbejdsløshed, som ikke alene truer med at blive vedvarende, men som vi ganske sikkert gør klogt i at regne med som vedvarende, for der er ingen, der kan paavise noget som helst, som skulde kunne hindre denne Arbejdsløshed og afskaffe den.

Vi taler om Krisen og Krisevanskeligheder, men hvad er det for en Krise, maa man nok spørge, vi har her i Danmark i Øjeblikket? Gaar vor Industri ikke for fuldt Sving for Tiden? Kan vi vente, at der med det Marked, som er forbeholdt os her i Verden, skal blive synderlig større Beskæftigelse for dansk Industri? Og hvad dansk Landbrug angaar, saa er der, hvis Kornlovens Priser bliver overholdt — og det skulde de jo, og det bliver de vel ogsaa —,

saadanne Priser i Landbruget nu, at man ikke kan tale om en Landbrugskrise i den Forstand, idet en normal Drift med normal Gæld ogsaa vil kunne give normal Rente og sædvanlig Løn inden for Landbruget. Niveauet er ganske vist meget lavere end Byerhvervenes Lønninger, baade for Driftsherrer og Arbejdere, men det skyldes mange andre Forhold, som vi ikke saadan er Herr over. At Landbruget har den Gældskrise, det har, og vil have den endnu i mange Aar, og at det er en Opgave for os at ændre ved den, er en anden Side af Sagen, og at de Landbrugere, som har for stor Gæld, havde Raad til at holde flere Medhjælpere og maaske kunde bestille noget mindre sely, hvis de ikke havde den, det er ogsaa indlysende; men en øget Produktion i Landbruget, som betyder noget i Retning af Beskæftigelse, kan de ærede Medlemmer ikke give Anvisning paa. De ærede Medlemmer ved jo meget godt, at Landbrugets Markeder er saa begrænsede, at det kun er Tale ud i det blaa, naar man forestiller, at noget saadant kan ske.

Virkeligheden er en anden, og den kan man lige saa godt erkende. Vi maa, saaledes som vort Samfund er organiseret og formodentlig vil blive ved at være det lang Tid endnu, sikkert regne med et meget stort Antal arbejdsløse i Fremtiden, og disse arbejdsløse bør vi saa vidt muligt holde inden for de forsikredes Rammer. Der er en hel Del Arbejdere — det er oplyst Gang paa Gang —, som snart har Arbejde og snart er ledige, men der er ogsaa en Del, som hovedsagelig hører til dem, der bliver kastet ud — der blev sagt de ældre, og jeg tror gerne, at det er dem, det gaar ud over, saadan er det alle Vegne i det moderne Samfund. Men der er ogsaa en hel Del Arbejdere, som har nogenlunde fast Beskæftigelse, ja, har helt fast Beskæftigelse, som gennem en Aarrække har haft fast Beskæftigelse, og de bliver jo ved at betale en ekstraordinær Skat til deres Kammerater. Denne Kammeratskabsfølelse bør man i Samfundets Interesse understøtte saa vidt det er muligt, fordi de paagældende paatager sig den Byrde, som de gør, paa Kammeratskabets Vegne, og som det er et Spørgsmaal, om de vil vedblive at bære i Fremtiden. Man kan naturligvis nok sige, at de fra et vist Synspunkt har en særlig Forpligtelse dertil, men det lader sig sandelig ogsaa gøre at anstille Betragtninger, særdeles vel begrundede Betragtninger, til Støtte for, at en Arbejder, som har fast Beskæftigelse inden for sit Fag, ikke har større Forpligtelse over for den arbejdsløse, end en hvilken som